

egyre tisztábban átéreztem, milyen emocionális utat tett meg az alatt a két perc alatt, amíg rejtekhelyén várakozva fiatalkori másával nézett farkasszemet. Az interjúnak lőttek, ebben biztos voltam, a nagy újságírói opus magnumom ezúttal sem fog megszületni, nincs kitörés, szürkülök tovább, mindössze a szürke tónusa változik, sötétedik, küldözgetnek vidékre korpás-tokás képviselőjelöltek álmosító sajtótájékoztatóira... Efelől már nem volt kétségem. Azt viszont nem gondoltam, hogy interjúalanyom, akinek még egy kérdést se tudtam feltenni, képes lesz az arcomba lötyyinteni a pezsgőt, amit – nevetségessé téve magamat – az ő kedvéért rendeltem egy, nevezzük nevén, lakótelepi kocsmában.

A képeembe öntötte a pezsgőt, igen, aztán az öve mögül kirántott egy levél gyógyszer, rutinos mozdulattal kinyomott egy szem tablettát, bekapta, és a maradék boromat ráhúzta. Innentől mérgezett kísérleti állatként kezdett viselkedni: először kirohant az elülső helyiségbe, körbe se nézett előtte, egészen az ajtóig sprintelt, mint Speedy Gonzales, aztán meg, miután megérintette az ajtót, visszaiszkolt hozzám. Miben reménykedett ez a buta medve? Hogy mire odaér, az ajtó fotocellássá változik? Vagy egy láthatatlan kéz majd kitarja az orra előtt? Vagy pont akkor lép be valaki, és a nyitott ajtón át kislisszolhat? Tett két gyors kört az asztalunk körül, majd felmászott a szemközti székre. Hevesen fújtatott. Mereven belebámult a szemembe, én meg sűrűn pislogtam, próbáltam kikönnyezni a ragacos pezsgőt. Hallgatom az első kérdést, mondta. És... és elmosolyodott. Nem úgy, mint rég, mint Csizsikov rajzán, annál sokkal szomorúbban, tanácstalanabban. De mosoly volt. Méghozzá ismerős mosoly. Úgy éreztem, ez az ő igazi mosolya, nem a Csizsikov-féle. Hatalmas sóhajt eresztettem ki magamból, megborítottam vele Misa szőrét. Kikértem az egész üveg pezsgőt. Amikor kihozta a pincérnő, kitűnően alkalmaztam a székberántós technikát. Ha ennyire ízlik, nevetett a nő, akkor a szájába öntse, ne a fejére! Kihozott egy óriási sajtos pogácsát, a Korszellel ajándéka. Elfeleztük Misával.

*Alföld, 2014/10.*

Murányi Zita

## PÁNT

a nap narancssárga pánt  
 az ég alján aranyba öntik csőrüket a galambok  
 a szökőkút kávján hátha megszomjaznál  
 négy szürke fej egyszerre merül víz alá  
 csak a test van a kövön nyolc láb  
 a fütől harmatos bokám  
 elveszíteni a repülés súlytalanságát  
 mintha örökre késő maradna  
 a minden máshoz korán  
 centiket növekszik a bal szélső farktollán  
 az a fehér folt nyeli el a szivárványt.

*Mozgó Világ, 2014/10.*

Gerevich András

**ANNA***Marno Jánosnak, szeretettel*

nem jött el, de talán ott andalgott  
 a park fái között, és dalolgatott,  
 elmédben, amikor Náracs zaklatott  
 álmában egy őszi éjjel egymásba  
 botlottunk. Forgolódott, gyúrte a párnát,  
 mormolta a szavakat, hányingertől  
 kábán, talán fel is üvöltött fél-éberen,  
 félig életben, önelégült félelmében,  
 de lenyugodott néhány percre,  
 ahogy a sötétben átosontunk benne,  
 mint a tolvajok, pillantásokat loptunk,  
 boldog perceket rejtegettünk, titkokat  
 csempésztünk húsba, agyvelőbe rejtve,  
 álomszükületben szuszogunk. Most  
 a szavaidat is ellopom, beléd bújok,  
 és kutya bőrében ébredsz magunkra,  
 ahogy vadul ugat és nyüszít, koponyád  
 visszhangozza, de tébolyra hajazva  
 az acsargás boldogsággá szelídül,  
 hiába köpködöd a keserű szavakat,  
 fröcsköl a pofádból a keserű nyál.  
 Én meg a legnagyobb gonddal  
 sem tudom elkerülni, hogy szerkezete  
 legyen a versnek, eleje, közepe –  
 vége nem lesz, mert önmaga végzete.  
 Tavaszni nimfát, mézédese fűgét  
 hoztam neked. Ketten maradtunk.  
 A harmadik, ki velünk volt, halott,  
 a levegő megrohadt körülötte,  
 a Duna nyelte el, és bomlott, lerágott,  
 ismeretlen testet köpött vissza –  
 csak te éled túl minden halálodat,

nem tud kinyírni a sorsod, saját húsból  
 faragsz mulandó szobrot Saját szavakból.  
 Az én gyereke nem tudott megfoganni,  
 hiába akart élni, akár keserű fél-életet,  
 véresen lökte ki magából a női test,  
 ahogy engem a vágó, nem tudunk  
 soha megtapadni. Húsbodba beleragadt,  
 belenőtt egy életre saját halálo.  
 Testedet évről évre görgeted magad előtt,  
 mint ganajtúró bogár, matatsz a földben,  
 keresed, ami halandó, ami halott, belülről  
 tapogatód ki a testemet, a szerveimet,  
 ahogy a vaksi sötétben keresed  
 rémálmom vidámparkjából a kiutat.

*Ex Symposion, 86. (2014)*

Sopotnik Zoltán

**HAMVAS BÉLA/FILM/NAP/KERT**

Ki kellene sétálnia a kertbe, leszedni a cseresznyét a fáról, szögelni valamit a kamrában, nem baj, ha nincsen, elszundítani közben, kicsit megütni az ujját kalapáccsal, ahogy az istenek szokták, így emlékezni fontos dolgokra, amik foltot hagynak a röntgenképen, szétszálazni a sápadt elmét, gereblyézni a fakéreg-felhőket, mosolyogni, na, igen, tejet önteni a vidám macskának, nem baj, ha nincsen, elgondolkodni a tört filmen, nap mint nap, kegyetlen tekerceket befűzni, megkergetni a korhely mítoszlopókat, vinnék fillérékért a hagyatékat, üvöltetni, hogy kísértsd őket, Béla, lélekszakadásig, vedd el az árnyékukat, nem baj, ha nincsen.

*Tiszatáj, 2014/10.*

**MAGYAR RAP**

Bizonyára vannak, akik számára teljesen magától értetődő, ha egy irodalmi lap a magyar rappel foglalkozik, és olyanok is, akik szerint ez magyarázatra szorul. A „magáért beszél” közhelynek a rap esetében mindenképpen van létjogosultsága, s bízunk benne, hogy a jelen lapszámában szereplő írásokat végigolvasva ez témaválasztásunkról is elmondható. Hiszen a rap a legszövegcentrikusabb zenei műfaj – még akkor is, ha az immár hagyományosnak mondható év végi körkérdésünket felvezető tanulmányból éppen az derül ki, mennyit köszönhet a hazai hip-hop szubkultúra a közvetlenül a rendszerváltás előtt kialakult breaktáncos közegnek. Nem véletlenül ruccanak át időnként írók-költők is erre a terepre: ehhez lásd „retrospektív” Közügy rovatunkat. Rendhagyónak mondható kritikáinkban pedig – melyek ezúttal nem könyvekkel, hanem albumokkal foglalkoznak – a műfajiság és a „lírai” szerep olyan kérdései merülnek fel, amelyek minden irodalmi elemzésnek becsületére válnának. Magyarázatnak ez talán épp elég, de *intrónak* már sok is, így végezetül csak annyit tudunk hozzátenni: kezeket a magasba! És SZIF-et a kezekbe...

